

LUTHERSK KIRKETIDENDE

MENIGHETSFAKULTETET
BIBLIOTEK

INNHold

Om valgmenigheter / Eksegetisk diskonsensus / Norske Presters Hjelpeforening er avviklet / Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

Nyttårsdag (Jesu navnedag) – Øystein I. Larsen
Åpenbaringssøndagen – Marianne Kraft

En valgmenighet må ha en ordinert prest, et valgt menighetsråd og stå under biskopens tilsyn. Disse kriteriene er ikke urimelige...

Om valgmenigheter

Kirkemøtet 2005 har vedtatt å åpne opp for forskning med valgmenigheter i Den norske kirke. Dette virker kanskje ikke spesielt radikalt, men er likevel noe prinsipielt nytt i norsk kirkeliv. Man har lagt stor vekt på sognemenigheten i Norge, på den geografiske menighet. I tusen år har man hatt tilhørighet i den lokale sognekirke, og samlet seg sammen med bygdefolk og

naboer til gudstjeneste og til feiring av livets store høytider. I overgangen til moderne tid, ved midten av 1800-tallet, gikk vekkelsen og "assosiasjonsånden" over landet. Det var målbevisst arbeid og en klar strategi fra professor og indremisjonsleder Gisle Johnson som bidro til å bevare vekkelsesbevegelsen innenfor Den norske kirke. Alternativet til foreningene ville

være frikirker og selvstendige forsamlinger. Dette særegne norske samvirket mellom kirken og de frivillige organisasjoner har utviklet seg gitt stor velsignelse, og bidratt til levende menigheter og et stort engasjement for indre- og ytre misjon.

Verden har ikke stått stille, og de senere tiår har folks mobilitet økt dramatisk. Det er ikke lenger slik at folk er bofaste i det samme lokalmiljø gjennom store deler av livet. I tillegg er konkurransen fra frie menigheter og alternative fellesskap langt større enn for bare 20-30 år siden. Modellen som av MF-

sekretær Eugen Spydevold ble beskrevet som det normale kirkesyn: "i kjerka om formiddagen og på bedehuset om kvelden", er ikke lenger like attraktiv for ungdom og yngre familier. Man ønsker å få del i sakramentene, høre ordets forkynnelse og ha sitt åndelige og sosiale fellesskap i en og samme forsamling. Dette er bakgrunnen for den sterke vekst i forsamlinger som fremstår som kategorialmenigheter, knyttet til Normisjon, Indremisjonsforbundet eller Misjons-sambandet.

Kirkemøtet 2002 oppfordret Kirkerådet til å utrede spørsmålet om kirkelig organisering, inkludert valgmenigheter. På grunnlag av dette arbeidet fremmet KKD en Ot.prp. nr. 30, § 24 - der det heter at "Kirkemøtet kan godkjenne forsøk med valgmenigheter som selv finansierer sin virksomhet. Nærmere vilkår fastsettes av Kirkemøtet". Vilkåret om selvfinansierte menigheter kom altså ikke fra Kirkemøtet, men var lagt som et premiss fra departementets side. Kirkemøtet 2004 (KM 11/04) uttrykte tydelig et behov for å tenke nytt om arbeidsformer og organisering i kirken: "Når kirkens formspråk kommer til kort i møte med samtiden, må kirken finne nye former og uttrykk i sin kommunikasjon. Når dens fellesskap opplever ufullstendige, utfordres kirkens medlemmer til å finne nye former."

Lunde- og Sandnes menighet i Sandnes er det konkrete uttrykk for den slags menighetsorganisering som lå bak Kirkemøtets vedtak, en valgmenighet som ønskes å registreres som en fullverdig menighet innenfor Den norske

kirkes struktur, men som likevel ikke er en geografisk menighet. Det var Stavanger bispedømmeråd som søkte om å få etablert Lunde- og Sandnes som valgmenighet. Arbeidet i Lunde- og Sandnes startet opp i 1999 som et satsningsområde innenfor Gand menighet, en bymenighet innenfor Sandnes med en særskilt profil som etter hvert rekrutterte medlemmer utenfor det geografiske område den var tiltenkt.

Forskjellen på en valgmenighet og en kategorialmenighet er at man må melde seg ut av sin geografiske menighet for å bli medlem i en

...jeg er glad for at vi har åpnet for valgmenigheter. Det ville simpelthen være for risikabelt å la være, dersom man også i fremtiden ønsker en evangelisk, åpen folkekirke.

valgmenighet, mens de som tilhører en kategorialmenighet samtidig er medlemmer i sin geografiske menighet. I tillegg taler man om profilmenigheter, som tilfellet er i Bergen by etter at man slo sammen seks sogn, og lar menighetene innenfor dette storsognet ha ulik profil.

Man er medlem i sitt geografiske sogn, men kan knytte seg til den menigheten innenfor storsognet som man finner naturlig.

Ingen av Normisjons forsamlinger er i dag valgmenigheter, men det vil være mulig for dem å bli det. Det er særlig spørsmålet om en organisatorisk tilknytning til Den norske kirke, og det å underlegge seg biskopens tilsyn, som skaper problemer. Det er nå rundt 20 forsamlinger i Normisjon som har knyttet seg sammen i et "forsamlingsnettverk". Disse forsamlingene har opprinnelig vært indremisjonsforeninger, men har så inngått avtaler med sine respektive biskoper om å få status som kategorialmenighet. Storsalen i Oslo, Imi-kirken i Stavanger, Norkirken i Bergen eller Salem i Trondheim, har nå langt flere nattverdgjester hver søndag enn de nærliggende sognemenighetene. Illustrerende er Salems beskrivelse av seg selv som "en ung og aktiv menighet plassert i hjertet av Trondheim sentrum", som "ønsker å være jordnære, moderne og relevante for dagens mennesker, samtidig som vi er himmelvendte".

Kriteriene for å kunne godkjennes som valgmenighet i Den norske kirke er temmelig strenge. De ble da også raskt gjenstand for kritikk fra Indremisjonsforbundet. Et viktig poeng for Kirkemøtet var at dåp skulle være

eneste kriterium for medlemskap, og at menigheten skulle dele Den norske kirkes visjon. En valgmenighet må også ha en ordinert prest, et valgt menighetsråd og stå under biskopens tilsyn. Disse kriteriene er da heller ikke urimelige, dersom man skal ta Den norske kirke alvorlig som kirkesamfunn. Det er å håpe at videre samtaler kan føre til at menighetsliknende forsamlinger velger å melde seg inn i kirken som valgmenigheter, og på en eller annen måte knytter seg til biskopens tilsyn. Dette forutsetter naturligvis at den enkelte biskop ivaretar tilsynsansvaret på en tydelig, men romslig måte. Det er avgjørende at menigheten får beholde sin profil og egenart, både teologisk og sosialt. Her knytter jeg igjen an til Gisle Johnson, som fremsynt klarte å knytte vekkelsesbevegelsen til kirken, og slik bidro til å bevare en levende og evangelisk folkekirke. Ofte får vekkelsesbevegelsen skylden for å ha forårsaket folkekirkens fall. Jeg er overbevist om at det motsatte er tilfelle. Dersom ikke det

aktive kristenfolk gjennom 150 år hadde sluttet opp om folkekirken, og deltatt i gudstjenesteliv og rådsarbeid, ville kirkens dager vært talte for lengst. Naturligvis vil ikke valgmenigheter være like aktuelt over alt. Det er forskjell på Stavanger og Hamar bispedømme. Behovet er størst i og ved de store byene. Den geografiske menigheten, og den kirkelige og sosiale tilhørighet til eget sogn er et umistelig gode. Sognemenigheten vil forhåpentligvis utgjøre grunnenheten i kirken i uoverskuelig fremtid. Men jeg er glad for at vi har åpnet for valgmenigheter. Det ville simpelthen være for risikabelt å la være, dersom man også i fremtiden ønsker en evangelisk, åpen folkekirke.

VIDAR L. HAANES
vidar.l.haan@mf.no

Eksegetisk diskonsensus

AV INGVARD HAGEBERG

Inge Westly held fram med å dokumentere at forskarane er usamde om tolkinga av Rom. 1,26f. (LK nr.20) Dette gjeld sjølvsagt også dei andre tekstane i NT som refererer til homofili. Surprise, surprise! Han synest å forfekta at Paulus og urkristendommen eigentleg aksepterte homofilt samliv om det berre gjekk føre seg i ordna og trufaste former. Eller er det ikkje det han meiner?

I sitt svar til meg gjer han gjeldande at han tek mål av seg "til å spørre hva Rom.1,26 har å si i lys av dagens homofilidebatt", men han gjer meir. Han "påstår at det finnes en hermeneutisk nøkkel til teksten som er mer treffende enn skaperordningstanken." Ja, det er jo oppe i tida å lansere kodar som gir nye og spennande innfallsviklar til bibeltekstane.

Vidare hevdar han at "det går an å skille mellom tilnærmingene: Hva mente Paulus? Og

Hva sier teksten?" Og i denne samanheng ser han altså det siste som det viktigaste. Han skal ha takk for å vera tydeleg. Men ser han ikkje at han på denne måten prøver å spennna beina under det meste som heiter bibelsk teologi? Slik kan ein sjølvsagt få ut av ein bibeltekst dei forunderlegaste resultat. Det gir i alle fall rom for å lesa inn i tekstane litt av kvart.

Eg blir berre meir og meir forundra, og eg spør meg sjølv: går det an? Og det er tydeleg at går an.

Dersom det IW anfører skal vera eit gangbart hermeneutisk prinsipp, må ein kunne gjera det same gjeldande overfor Jesus og evangelia. Då blir jo teksten i Joh 13:23, sjølvsagt svært interessant. "Ein av dei, den læresveinen som Jesus hadde kjær, sat til bords attmed Jesus." Tanken har jo vore framme før, men eg har ikkje kjennskap til at det på seriøst teologisk grunnlag er

hevda at dette avspeglar eit homofilt forhold mellom Johannes og Jesus. IW har gitt nøkelen til å kunna gjera det.

Og sjølv sagt handlar dei andre Paulus-tekstane om "spesielle typer homofil seksuell utfoldelse" (pederasti eller prostitusjon) Ja, dei handlar nok om det også. Men korleis vart det Paulus skreiv oppfatta i samtida - av dei som las breva hans? Like viktig som å halda fram skaparordningsmotivet, er det å peika på Paulus sin jødiske kontekst. IW sjølv peikar på at dei fleste kommentarar understrekar "At den homofile seksualiteten for jødene var et yndet eksempel på hedningenes synd." Noko er altså forskarane samde om og!

Dersom IW eller andre kan henta fram døme

på at Paulus eller nokon i urkyrkja distanserte seg frå det jødiske ethos på dette feltet, ville det vera meir enn relevant å dra det fram. Det kunne ha endra på mykje. Men kva forskarane meiner, eller kor mange som meiner kva, er underordna i høve til det som primært må lesast ut av tekstane og som vart lese ut av tekstane i den konteksten dei vart skrivne inn i. Dette trudde eg framleis var elementært.

Det er flott at IW avslører sin posisjon og presiserer sin hermenevtiske kode så tydeleg som han har gjort i sin siste artikkel. Men det gir eit dårleg grunnlag for vidare debatt. Derimot kan det nok gi grunnlag for ei fantasi-fulle tilnærmingar både til Paulus og andre bibelske forfattarar, men blir det teologi av det?

Norske Presters Hjelpeforening er avviklet

ANDERS MIKAL HOLEN, FORENINGENS SISTE LEDER OG MEDLEM AV AVVIKLINGSSTYRET.

Ved ekstraordinær generalforsamling 27.04. 2005 ble det endelige vedtak gjort om å legge ned Norske Presters Hjelpeforening. I løpet av sommeren og høsten er de innstående midler fordelt på medlemmene. Nå er regnskapet avsluttet, og foreningens protokoller og øvrige papirer overføres til Statsarkivet.

Foreningen har en lang historie. 24. februar 1898 holdt Søndre Dalernes Provstiforening, som omfattet prestegjeld sør for Trondheim, stiftelsesmøte for "Begravelsesforeningen for den norske Kirkes Prester". Året før var prestene gjennom Luthersk Kirketidende blitt innbudt til å bli medlemmer. Møtet ble holdt i Trondheim, og allerede fra første dag hadde foreningen 171 medlemmer. I løpet av to år var det økt til 320. Helt fra begynnelsen av var tanken om kollegialt brorskap og solidaritet grunnleggende for foreningen. "Vi vil vise i gjerning at vi er rede til å dele både ansvar og byrde med våre yngste brødre og de kommende presteslekter", skriver foreningens formann, prost Georg Schielderup, i en artikkel i Luthersk

Kirketidende to år etter stiftelsen. Dette året inntraff også de to første dødsfall blant medlemmene, og deres enker fikk hver utbetalt kr 1000. Dette var en høy sum etter datidens pengeverdi, langt mer verd enn de kr 8000 som var bidraget ved det siste års utbetalinger til pårørende! Foreningen satset dristig på at stadig flere prester ville melde seg inn. Høyeste medlemstall hadde foreningen i 1958-59, med 557 medlemmer. I tidens løp har det vært gjort mange henvendelser for å få flere til å bli medlemmer, bl.a. med redusert kontingent for yngre prester. Men nye tider og andre ordninger har gjort medlemskapet mindre interessant.

Ved foreningens opphør hadde den 400 medlemmer.

Medlemmenes innbetalinger har vært grunnlag for utbetalingene til prestenes familie ved deres død. Helt fram til 1970 ble kontingenten beregnet etter et ganske komplisert system som skulle ivareta den enkeltes betalingsevne. Økonomien kunne være meget stram for

mange prestefamilier! Fra 1970 har kontingenten vært den samme for alle, med visse unntak.

I 1950 ble foreningens navn endret til "Norske Presters Hjelpeforening." Det nye navnet sa kanskje mindre om foreningens formål, men uttrykte det solidariske: "Foreningen .. er en forening av brødre til broderlig hjelp". (prost J.A. Jervell)

Ved avslutningen av foreningens historie er det all grunn til å tenke med ærbødighet og respekt på de som tok initiativet og de som har sluttet seg til gjennom årenes løp. Styreverv har hele tiden vært frivillige oppgaver, mens det har vært betalt for forretningsfører og andre driftsutgifter. Ved avslutningen er det også grunn til å takke for det samvittighetsfulle arbeidet som forretningsførerne gjennom årene har utført. Avvikene i forhold til medlemmers egne opplysninger har vært få, og der det har vært uoverensstemmelser i forbindelse med avvikling av foreningen, har en funnet fram til en tilfredstillende løsning. Da alle utbetalinger til medlemmer var foretatt, og vi hadde mottatt renter for siste år, satt vi igjen med kr 13.000 som avviklingsstyret besluttet skulle tilfalle presteforeningens solidaritetsfond til etterutdanningsstøtte for prester i den tredje verden. Det skulle være i godt samsvar med hjelpeforeningens intensjon!

Styreprotokoller, korrespondanse og regn-

skapsbøker overføres nå til Statsarkivet i Trondheim. Det må være en interessant forskningsoppgave å studere dette materiale i norsk kirke- og sosialhistorie. Hermed er utfordringen gitt!

Norske Presters Hjelpeforening Avviklingsregnskap

Inntekter:	
Renter	kr. 52.866
Utgifter:	
Lønn	kr. 28.000
Administrasjon	kr. 29.140
Tilbakeført medlemmene	kr. 777.140
Dnk presteforenings solidaritetsarbeid	kr. 13.000
Årets underskudd (= fjorårets egenkapital)	<u>kr. 794.415</u>
Beholdning pr.16.11.05	kr. 0

Anders Mikal Holen
formann

Ingrid Karlgård Moxness
forretningsfører

Otto Støvik
revisor

Nyhet fra Luther Forlag

Mitri Raheb

BETLEHEM UNDER BELEIRING

Kr 198,-

En spennende og annerledes bok om Midtøsten-konflikten. Betlehem er byen der Fredsfyrsten ble født. Hvordan er det å leve i byen i dag? En bok om lidelse og sorg, men fremfor alt om håp om en fremtid for både israelere og palestinere. "En vekker for kristne i Norge" - Ørnulf Steen, gen.sekr. i Norges kristne Råd

82-531-4477-6

Luther Forlag

Besok oss på: www.lutherforlag.no

FRA BOKFRONTEN

For Folkekirkenes skyld – at forny for at bevare

Unitas forlag, Fredriksberg, 2004

Denne boka er et samleverk av flere forfattere. Den hevder at den danske Folkekirken er verd å bevare, men at den samtidig har behov for gjennomgripende endring. For norske lesere er det interessant å konstatere at flere av de reformer som for lengst har blitt gjennomført hos oss, nå foreslås også i Danmark. Man ønsker ikke nødvendigvis å bryte med staten, men vil gi kirken økt selvstyre.

I bokas hovedartikkel går Kaj Bollmann, generalsekretær i Kirkefondet, inn for å opprette både kirkeråd, kirkemøte og lærenemnd, altså en selvstendig ledelse av Folkekirken utenfor Kirkeministeriet. En slik ledelse er nødvendig dersom Folkekirken skal kunne samle seg om prioriterte oppgaver og oppnå en god styring av egen økonomi. Bollmann er klar over at slike tanker lenge har vært uhørte og kjeterske på dansk mark, men han kjenner seg trygg på at de på sikt vil vinne bred tilslutning. Hvorvidt han har rett i denne antakelse, gjenstår imidlertid å se. Statsminister Fogh Rasmussen benyttet i hvert fall nylig anledningen til å feie alle slike forslag av banen. Hans begrunnelse var at en sentral kirkeledelse utenfor ministeriet bare ville føre til mer strid i kirken. Så lenge ingen kan tale på vegne av Folkekirken, er kirken nettopp for alle. Fogh Rasmussen unnlot derimot behendig å nevne at en slik kirke uten hode også er meget bekvem for politikere som ikke ønsker utidig innblanding og kritikk.

Bollmann tegner opp omrisset av en ny kirkeordning der prostiet blir en viktig enhet. Han går inn for at det opprettes prostiråd med prosten som leder. Prostiet skal ha ansvar for den lokale økonomi, personalledelse, og koor-

dinering av samarbeidet mellom menighetene. Bispedømmets oppgave vil, i forlengelsen av biskopens geistlige tilsyn, primært ligge på det innholdsmessige plan: inspirasjon, utdannelse, liv og lære, tilsyn og den overordnede ramme for ressurstildelingen.

Sett fra et norsk ståsted er denne vektlegging av prostiet interessant i en tid da vi drøfter en fremtidig kirkeordning. Den nye tjenesteordningen gjør prostiet til en sentral enhet i prestedtjenesten. Kanskje skulle prostiets ansvarsområde utvides slik at også oppgaver som i dag er lagt til fellestrådene i større grad løstes opp til dette nivå? Dette forutsetter en annen ordning av kirkens økonomi, men kunne gi mulighet for en bedre og mer samordnet ledelse av både kirkens finanser og personell. Men en slik opprusting av prostiet ville kreve en kritisk gjennomgang av apparatet ellers i kirken. Vi må ikke ende opp med økt byråkratisering. Når noe utvides på ett nivå, må det slankes andre steder.

Ellers inneholder boka flere leseverdige bidrag. Jens Ravn-Olesen gir et riss av historien som har ført fram til den økumenisk sett særegne kirkeordning som heter Folkekirken; mens Hans Raun Iversen skriver innsiktsfullt og innlysende om religionsfrihet og religionslikhet i Danmark. Det er interessant å følge debatten om kirkeordningen i Danmark. Den viser at vi har kommet en god del lenger her på bjerget, samtidig som mange grunnleggende utfordringer er felles. Og kanskje er det en god idé dette med økt satsing på prostiet?

Halvor Nordhaug

SØNDAGSTEKSTEN

Øystein I. Larsen og Marianne Kraft

Redaksjonen beklager at det ikke har vært mulig å få en tekstgjennomgang til tilleggsteksten: 4 Mos 6,22-27 for første nyttårsdag.

Nyttårsdag (Jesu navnedag)

1. januar 2006

Prekentekest: Matt 1,20b-21

Salm 103,13-18; Hebr 13,5-8

(Optrykk fra LK 2002)

Betraktning

«Jesu eget navn kommer fra Josva - «Gud er frelse» - et ganske alminnelig navn på den tiden. Navnet er fremdeles populært, særlig i Latin - Amerika, Spania og Portugal. Det ordinære må ha skurret i jødiske ører i det første århundre mens de lyttet til Jesu ord. Jødene uttalte ikke Guds Hellige Navn. For folk som var vokst opp i en slik tradisjon, måtte forestillingen om at et menneske med et så ordinært navn som Jesus skulle være Guds Sønn og verdens frelser, oppfattes som høyst skandaløst. Jesus var jo et menneske, Marias barn!» (Philip Yancey: Den Jesus jeg ikke kjente. Oslo 1999)

NAVNET over alle navn er et navn blant alle navn.

Et menneskenavn blant menneskenavn.

Vi tilber et guttenavn.

Det aldeles ordinære var det ekstra - ordinære.

Navnet var kjød og hadde bolig iblant oss.

NAVNET ble kjød og tok bolig iblant oss.

«For De Forente Nasjoner

Herre, vår klode er bare et støvfnugg i verdens altet.

Det står til oss å gjøre den til en jord der

ingen behøver å lide under krig, sult eller frykt, der ingen skal være utestengt på grunn av sin avstamning, sin hudfarge eller sitt livssyn.

Gi oss mot og visdom til å møte denne utfordring, så våre barn og barnebarn med stolthet kan bære navnet menneske.»

(Fra Oremus, den svenske katolske bønnebok. Gjengitt etter Bønnebok for den katolske kirke. St Olavs forlag 1999.)

Det er en nyttårsbønn på Jesu navnedag: At våre barn og barnebarn med stolthet også kan vedkjenne seg navnet - menneske. Det avhenger av hvordan vi har båret Hans navn i denne verden.

«- I den ubeskyttedes navn/trer vi frem for deg/ på ny

For hans mors skyld/anroper/vi deg

For alle mødres skyld/og for alle barns

I navnet til alle/ jordens forvillede barn/

I Menneskets navn/I Den ubeskyttedes navnn

I ditt hemmelige Navn/kneler vi foran Barnet/

og ber Deg/Gud/Vår herlige Mor

Løft oss/Varm oss/Våk over oss

La ikke din egen slekt gå til grunne»

(Fra Guds barn. Eivind Skeie: Nå er den hellige time. 2002)

Teksten

Matteus begynner med ættetavlen til Jesus, på Josefs side, 1,1-17, mens Lukas følger Maria-linjen. Også i dagens tekst er det som en slags sammentrengt ættetavle. Seks navn er nevnt: Herren(s engel), Den Hellige Ånd, David, Josef, Maria, Jesus (nennsomt sortert).

Slutten av ættetavlen, v 16, krever en nærmere forklaring, og den kommer i v 18ff. Lukas

og Matteus har svært ulike fortellinger og tilnærminger til Jesu fødselshistorie, men noe er nevnt hos dem begge: Forlovelsen, engleåpenbaringen - og navnet på barnet, men Lukas utlegger ikke betydningen av det, slik Matteus gjør.

Josef tiltales i åpenbaringen som Davids sønn, en betegnelse som ellers hos Matteus bare er brukt om Jesus.

Jesus er både Davids sønn, (Messiaslinjen), og Abrahams sønn (medlem av jødefolket), slik overskriften over åttetavlen sier det, 1,1.

Ellers understrekes både Josefs og Marias passive rolle i Matteus sin fremstilling, jfr 1,18 og 25. Uavhengig av dem selv, handlet Gud ved Den Hellige Ånd. Maria skal føde barnet, mens Josef skal navnsatte det, slik det skjedde i forbindelse med omskjæringen på den åttende dagen.

Jesus er den greske gjengivelsen av det hebraiske Jeshua, en kortform av *Jehoshua*, Herren er frelse/Herren frelser. Det henvisende - *gar* - for - viser at Matteus henvender seg til slike som hadde denne betydningen av navnet present, dvs de som var fortrolig med hebraisk språk.

Han skal frelse sitt folk - det kan tolkes rent politisk i den situasjon de levde under og i pakt med Messias-forventninger mange hadde. For å unngå denne misforståelsen utlegges frelse som knyttet til den dypeste redningsaksjonen: Frelse fra deres synder, slik Jesus selv samler trådene på slutten av sin gjerning i nattverdsinnstiftelsen, 26,28. Jfr Sal 130,8.

Det som skjer ved Jesu unnfangelse og fødsel er helt overensstemmende med profeten Jesaias' ord som gjengis. Også der har navnet en dypere mening. Immanuel, Gud med oss.

Vår tekst svarer på spørsmålet om hvordan det kunne ha seg at Jesus var Josefs ætling, når ikke foreldrene hadde hatt normalt samliv. Det fremheves at verken Josef eller Maria er ordinære foreldre. Barnet er blitt til ved Den Hellige Ånds gjerning. Men Maria skal føde det og Josef skal navnsatte det på vanlig måte. Og navnet bærer programmet for Jesu gjerning i seg: Han skal frelse sitt folk fra deres synder.

Prekenen

«Historien ble livmoren for Guds fødsel.» Slik uttrykker D. Bonhoeffer denne sannhet at Jesu

kom på et konkret tidspunkt inn i en bestemt kultur. Dette avspeiles tydelig i dagens preken-tekst. Han får et av datidens gangbare navn.

Kirkeåret vårt knytter sammen to begivenheter som i og for seg er uavhengige av hverandre:

Jesu omskjærelse og navnsetting på åttende dag etter hans fødsel og nyttårs-skiftet etter vår måte å regne år og årsskifte på i vår sekulære kalender. Her løper kirkeår og solår sammen. Men til forskjell fra andre slike kalender-sammenfall, for eksempel andre juledag eller Jonsokfeiringen, oppleves vel dagens kombinasjon som en berikelse for dagen og en hjelp til dagens innhold. Å begynne det nye året med Jesu navn kjennes som den riktigste og mest naturlige sak av verden.

Hele begivenheten står hos Matteus i den lange slektssammenheng, slekt etter slekt. Det er trosstyrkende at i Jesuslekten er det ikke bare mors beste barn. Her er både tidenes kongelige sekskandale og flust av menneskelig utilstrekkelighet, og de unge og usikre foreldre i dagens tekst bærer likevel det guddommelige og verdenshistoriske kall frem i en ukjent fremtid. Herodes den store ødela visstnok i sin forfølgelighet sitt slektsregister for at ingen skulle kunne sammenligne hans bakgrunn med andres. (!)

Bibelens verden er ikke frisert for å gi Jesus en «verdig» sammenheng. Han kom inn i den verden som var, slik den var, for å gjøre noe med den dypeste årsaken til at den er slik. Dette er et perspektiv som både tåler møtet med det året som nå har passert og med det ubenyttede året som ligger foran oss.

Jesu navn står sentralt i den første kirkes historie. Det finnes ikke noe annet navn til frelse, App 4,12, det har kraft og muligheter i seg, 3,16, det har misjon i seg, 9,15, men det har også lidelse i sitt spor, 9,16. Med dette navnet går vi, ikke først og fremst fra år til år, men fra dag til dag.

Prekensisser

Et trefoldig navn

- det er et navn for det som ligger bak. (Herrens barmhjertighet, Sal 103)
- det er et navn for det som ligger foran. (Tiden kan være en annen, men han er den samme. Hebr 13,5-8)

- det er et navn for i dag. (- frelse sitt folk fra deres synder. Matt 1,21. I dag hjelper Herren)

Navnet for livet

- Døpt til Hans navn (bare Han kunne gi livet vårt et nytt utgangspunkt)
- Sendt i Hans navn (bare Han kan gi oss fullmakten: Vi forkynner ikke oss selv)
- Går på Hans navn (bare Han kan har gitt løfter som aldri skal svikte)

Gudstjenesten

Mens nyttårsaften feires med fest og smell, er det kanskje plass for en litt stillfarende tone i første nyttårsdags gudstjeneste.

En enkel kristusmeditasjon i preken eller på bønneplass eller som innledning til nattverden.

I Bønnebok, Verbum 2002, har vi nå fått flere eksempler, nr 406-408. Og St. Patrick brynje er en hjelp til Jesus-konsentrasjon:

Kristus hos meg og i meg,
Bak meg og foran meg,
ved siden av meg.-

Bønneboken nr 33

La alt skje i vår Herre Jesu navn.

I S97 har vi i tillegg til de slitesterke Jesu-navnsalmenne vi har i NOS også fått Aage Samuelsen: O Jesus, du som fyller alt i alle - Min Frelser kjær, ditt skønne navn jeg nevner - . Nr 69. Se også på nr 57 som fortjener å synges inn: Atterløysar, guddomsdrott! -Kjærleiks Konge namnet hans/ får fra Golgata sin glans.

ØYSTEIN I. LARSEN
biskop i Sør-Hålogaland

Åpenbaringssøndagen

8. januar 2005

Prekentekest: Joh 8.12.

Sal 72,8-17;1 Tim 3,14-16

Igjen talte Jesus til folket og sa:» Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys.

Det første det kan være viktig å reflektere over er hvem Jesus henvendte seg til her. Han talte til folket, ikke spesifikt til disiplene. Dette indikerer at hans budskap er noe han så det som viktig å få med seg, uansett ståsted i forhold til Jesus.

Det andre man kan merke seg er sammenhengen det står i. Rett etter at fariseerne hadde stilt han overfor en etisk utfordring med kvinnen som var grepet i ekteskapsbrudd. Jesus fordømte ikke kvinnen slik de hadde forventet. Isteden snudde han fokus mot deres eget liv. Ingen av dem var uten synd. Slik sett får han fram at alle mennesker lever i mørke, uansett hvilket rykte eller posisjon vi har. Men Jesus har ingen glede av å avvise eller fordømme noen. Isteden peker han på muligheten for den nye begynnelsen. «Gå bort og synd ikke mer fra nå av»

Jesus har ikke fokus på synden i møte med mennesker, men synderen. Han kjenner fortiden og konfronterer mennesker med den, slik at de kan gjøre opp. For å komme videre. Hans hensikt er aldri å holde noen nede i skyld og skam eller fordømme, men å gi tilgivelse, oppreisning og livskraft. En fremtid sammen med han i all evighet.

Lyset som metafor

Her til lands tenker de fleste av oss på lys som hygge, ikke minst i juletider. Julen er en lysfest på mer enn én måte. Så blir kanskje budskapet om Jesus som lyset også oppfattet som en del av, eller et tilbud om en livskvalitet, en ekstra dimensjon i livet, ikke som selve livets kilde som vi alle er avhengige av for å få del i det evige liv.

Andre steder i verden oppleves lyset som langt mer livsviktig. Der det ikke finnes kunstige lyskilder og elektrisitet er dagslyset det som muliggjør de fleste aktiviteter og som gir den nødvendige trygghet til å bevege seg fritt. Ja, uten lys kan heller ingenting overleve eller gro. Lyset er livet. Elektriske lyskilder gjør nytten så langt det rekker, men det er svært sårbart.

Normisjons utsendinger i flere land må leve med strøbrudd som en del av en daglig rutine og dette kan gå ut over bade helse og kommunikasjon. Varmen uteblir og PCen er ute av drift. Å være uten lys er å være avskåret fra

muligheter. Bare onde krefter har frihet etter mørkets frembrudd.

Verdens lys

Når Jesus presenterer seg som « Verdens lys» og blir omtalt som det sanne lys, (Joh 1,9) så definerer han alt annet som mørke. Uten ham kan vi ingenting gjøre. Enten vi føler det eller ikke, så er vi avhengige av hans nærvær og nåde. Ja, det er i ham vi beveger oss og er til.

«Hos deg er livets kilde, i ditt lys ser vi lys» Trakk Gud seg tilbake bare et lite sekund ville mørkets krefter få fritt spillerom. Men Gud trekker seg ikke tilbake. Inkarnasjonen er et eksempel på det. Han kommer nær og innbyr til nærhet Slik er lysets vesen. Det har gode hensikter, fordi det avdekker det onde. Jesus kom ikke for å dømme verden, men for å frelse det som var fortapt. Den som unndrar seg eller flykter fra innbydelsen fra han som er lyset, er fortapt. Det er ikke noe man føler, men noe man er. Det samme kan vi si om frelsen. Begge deler har med forholdet til Jesus å gjøre.

Den som følger meg.

På et besøk i en liten menighet i Mali opplevde jeg et møte under åpen himmel. De få kristne på stedet hadde samlet seg rundt parafinlampen, den lyskilden som var tilgjengelig. Alle så hvor de var. Det var likevel langt flere til stede enn de vi kunne se tydelig. Utenfor lysfeltet kunne vi skjelve mange av landsbyens beboere som nysgjerrig fulgte med. Med undring kunne de høre Guds ord på sitt eget språk og noen som ba til Gud som til sin far. Etterhvert kom noen av barna og satte seg til-litsfullt og lyttende, mens de voksne forble der ute i mørket som tilskuere. Sakkeus var en slik tilskuer til Jesus, men Jesus så hans lengsel etter å være i lyset. Derfor innbød han seg selv til han, og da Sakkeus tok Jesu ord og innbydelse på alvor gav det han et nytt liv. Han ble en glad etterfølger.

Å være en kristen er ikke bare å omvende seg en gang, men å vandre i lyset, å følge etter Jesus gjennom livets ulike terreng. Mange velger å forbli tilskuer fremfor etterfølger når Jesus "går forbi" Og noen steder har han ennå ikke gått forbi, fordi Jesus er avhengig av føtter å gå på. Noen som våger å møte mørket. Mange steder finnes det ingen lysbærere innen rekkevidde.

Jesus sa om seg selv til folket at *han var verdens lys*, men han sa til disiplene "*Dere er verdens lys*" Gud som sa: "Det bli lys i mørket" han har også latt lyset skinne i våre hjerter, forat kunnskapen om Guds herlighet som stråler i Kristi ansikt, skal lyse fram. (2 Kor 4,6) Kristne er kalt til å spre seg på kartet og lage en " lysløype" som peker mot han som er lyset og livet.

Jesus kom ikke primært for å kaste glans over livet her eller øke folks livskvalitet, selv om det ofte kan oppleves slik for de som kommer til ham, men for å bringe frelse og evig liv til en verden som lever i mørke. Som hans disipler skal vi ha fokus på begge deler, både " alt nå" perspektivet og " ennå ikke" perspektivet. Da blir vårt kristne vitnesbyrd sant og troverdig i en verden som har nok med hver dag, men som også trenger et håp.

MARIANNE KRAFT
misjonskonsulent i Normisjon

FJELLKURS

for prester og kirkelige ansatte

Haugen hotell Geilo / 9.-13. januar 2006

FOREDRAGSHOLDERE:

Paul Otto Brunstad
Trond E Wenneberg
Torleiv Austad
Trude Dybendahl Hertz
Ingeborg Midttømme
Kjell Markset

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

LEDIGE STILLINGER

Bjergvin bispedøme

Det er ledig stilling som sokneprest med tenestestad i Sveio, Valestrand og Førde sokn med tenestedistrikt i Sunnhordland prosti.

Sveio kommune ligg heilt sør i Sunnhordland prosti. I kommunen er det tre sokn med 4600 innbyggjarar fordelt slik: Sveio 2600, Valestrand 1200 og Førde 800 innbyggjarar. Busettinga er desentralisert, med tilflytting og vekst i bustadfelt rundt bygdesentra. E 39 går gjennom kommunen. Sveio kommune ligg på ei halvøy og utmerkar seg med variert og vakker natur, med rikt høve til friluftsliv. Sveio er knytt til Stord og Bømlo ved Trekantsambandet, ein undersjøisk tunnel og bru. Frå kommunesenteret er det 17 km til Haugesund og 40 km til Leirvik. Med bil tar det 2 _ time til Stavanger og 3 timar til Bergen.

Kommunesenteret er i Sveio. Det er seks barneskular og to ungdomsskular i kommunen. Elevane søker vidaregåande skular både i Haugesund og på Stord/Bømlo. Det er god barnehagedekning i kommunen. For meir informasjon om kommunen på internett, sjå www.sveio.kommune.no

Prestegjeldet har tre kyrkjer og eit kapell med regelmessige gudstenester. Sveio kyrkje (1856), Valestrand kyrkje (1872), Førde kyrkje (1932) og Eikeland kapell (1961). I tillegg finst eit lite kapell i Valevåg som vert nytta til nokre få gudstenester i året, samt eit bedehus som vert nytta til gudsteneste og gravferder. I år 2004 var det 39 dåp, 66 konfirmantar, 12 vigslar, 35 gravferder i dei tre sokna.

Det er 12 bedehus i prestegjeldet, med noko varierende aktivitet. Det er godt samarbeid mellom kyrkja og lekmannsorganisasjonane,

som står sterkt i bygdene. Det er og ei Pinseforsamling i Auklandshamn.

Det er felles kyrkjelydskontor for dei tilsette på kommunehuset i Sveio. Staben omfatter kyrkjevevjerje i 70% stilling, kontorfullmektig i 50%, kyrkjelydspedagog i 50%, to kantorar i 80% og 60%, arbeidsleiar i 60%, kyrkjetenar, kyrkjegardsarbeidar og to prestar.

Prestane samordnar prestenesta med sokneråda og utarbeider gudstenesteplanar og arbeidsfordelingsplanar for dei tre sokna. Tenesteveker, kyrkjelege handlingar og gudstenester vert fordelt mellom prestane etter gjeldande gudstjenesteordning. Noko avkonfirmantarbeidet er felles og noko er knytt til kvart sokn. Frå nyttår 2006 vert det sett i verk ei prøveordning med felles sokneråd for Valestrand og Førde. Soknepresten er medlem av dette soknerådet og fellesrådet. Kapellane har sete i Sveio sokneråd. Som følgje av implementering av nye tenesteordningar vil kapellanstillinga verte gjort om til soknepreststilling.

Kyrkjelydane har gjennomført eit omfattande planarbeid. Bjergvin Bispedøme sin visjon er integrert i lokalt planarbeid. Ein har følgjande satsingsområde: gudstenesteliv, dåpsopplæring, diakoni og kyrkjemusikk.

Gudstenestene er fordelte på fire kyrkjer, og talet på forordna gudstenester dei siste åra har vore 100-106. Gudstenesteframmøtet er bra i høve til folketalet. Eit spanande prosjekt knytt til familiemessa har kome til i samarbeid mellom sokna. Prosjektet har engasjert både vaksne, barn og unge. Ei sentral utfordring framover er å arbeide vidare med gudstenesteordninga for kyrkjelydane, både når det gjeld talet på gudstenester, tidspunkt og innhald. Prestane vil ha ei sentral rolle i dette arbeidet.

Arbeidet med ei heilskapleg dåpsopplæring er godt i gang. Kyrkjelydspedagogen er sentral i

dette arbeidet. Dette er ei fast stilling finansiert av innsamla midlar. Det vert drive søndags-skular og barnegrupper i kristen regi fleire stadar i kommunen. Ein av kantorane driv fleire barnekor. Det kyrkjemusikalske arbeidet har gode tradisjonar og høg kvalitet. Det er god kontakt med lokalt musikkliv. Det har vore lite kyrkjeleg ungdomsarbeid i kommunen, men eit nystarta Ten-Sing-kor er ei strategisk satsing på dette feltet.

Prestane har institusjonsandakter på Sveio Omsorgssenter og trygdebustadane i Førde. Som ei forsøksordning er det og faste andaktar på Førde Omsorgssenter. Prestane er og med i eit regionalt samarbeid om sorg-grupper, og er inkluderte i eit tverrfagleg samarbeid med psykiatritenesta i kommunen og i kommunalt kriseteam.

Eit spanande prosjekt i Sveio er etableringa av Valestrand Kulturkyrkje. Ein del av grunnlaget for denne etableringa er Fartein Valen-prosjektet, og kyrkja ligg ikkje langt frå Valenheimen. Me er i starten av ein prosjektperiode, og i løpet av dei næraste åra vil me finna eit nivå som kan fungera for dette arbeidet. Sjå www.sveio.kommune.no/kyrkja/valestrand-kulturkyrkje/prospekt.

Utvikling, samordning og leing av arbeidet i kyrkjelydane skjer i nærst samarbeid med kyrkjeverje og dei andre tilsette. Det er regelmessige stabsmøte planleggingsmøte for gudstenester og leiarmøte.

Gode leiareigenskapar, samarbeidsevne og evne til heilskapleg kyrkjelydsarbeid vil bli vektlagt i vurdering av søkjarane. Ved tiltreding vil ein sjå nærare på arbeidsfordelinga mellom prestane lokalt.

Soknepresten har prostiet som tenestedistrikt. Sovudtyngda av stillinga er på tenestestaden som er i Sveio, Valestrand og Førde sokn. Tenesta i prostiet skjer etter nærare avtale med prosten. Det vil primært vere i dei områda som ligg nærast: Bømlo, Stord og Fitjar.

Prosten leier prestetenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjevaren sin styringsrett overfor prestane.

Prosten kaller inn prestane til jamnlege samlingar for fagleg utvikling, åndeleg felleskap, orientering og drøfting. Prosten ønskjer å stimulere til teamutvikling mellom prestane og tverrfagleg samarbeid mellom dei ulike fag-

gruppene i prostiet. Det er og medarbeidar-samlingar og kyrkjedagar i prostiet. Presten går inn i samarbeid om beredskapsvakt med ni andre prestar i ytre Sunnhordland.

Det er knytt buplikk til stillinga. Tenestebustaden for soknepresten ligg i Førde, ca 12 km nord for Sveio sentrum, med stor hage og utsikt over fjorden. Huset er frå 1871, på ca 250 kvm. I første høgda er det m.a. to store stover, kontor, kjøkken, vaskerom og ett toalett. I andre høgda er det rommeleg hall/ loftstove, bad, toalett og fire store soverom. Det er full kjellar med boder. Der er uthus og garasje og naust. Bustaden er ny-renoveret.

Nynorsk er målføre i skule og administrasjon. Søkjar skal opplysa om han nyttar bae målformer.

Det er ønskeleg med fleire kvinner blant presteskapet i bispedømet.

Løna er plassert i stillingskode 0930 i lønsspenning 51-63. Til stillinga følgjer innmelding i Statens pensjonskasse med månadlege trekk, regulativmessige godtgjersler for tenestedrakt, reise- og telefongodtgjersle etter rekning, husleigetrekk etter regulativ.

Nærare opplysningar om stillinga kan ein få ved å venda seg til prost Svein Arne Thedorsen tlf 53 40 34 35 eller personalleiar Liv R. Ågotnes ved bispedømekontoret tlf: 55 30 64 84.

Søknader med CV, referansar og kopi av relevante vitnemål og attestar skal sendast til Bjørgvin bispedømekontor, Pb 1960, 5817 Bergen.

Søknadsfrist: 13. januar 2006.

Bjørgvin bispedøme

Det er ledig stilling som sokneprest med tenestestad i Fitjar og tenestedistrikt i Sunnhordland prosti.

Fitjar er frå naturen si side ei perle. Her er vakker og variert natur. Her er mange høve for friluftsliv til fells og mellom dei hundrevis av øyane i skjergarden. Det er eit sokn i Fitjar kommune med 3000 innbyggjarar. Det er mange barn og unge i kommunen.

For meir informasjon om Fitjar: Sjå www.fitjar.kommune.no

Kyrkja ligg i sentrum. Ho er frå 1867. Nokre få gudstenester vert haldne i bedehusa i krinsane.

I år 2004 var det 65 forordna gudstenester og 35 med gudstenestleg karakter,

23 gravferder, 12 vigslar og 31 konfirmantar. Det er godt framme til gudstenestene (127 i snitt på forordna gudstenester).

Fitjar har også eit særst aktivt kristent arbeid med mange frivilljuge. Det er søndagskule i alle krinsane, eit stort barnekor, barnetreff som samlar ca. 60. Ungdomane samlast både i kultur- og idrettsbygg med KRIK og på bedehus.

Gjennom dråpsopplæringsprogram, undervisning- og gudstenesteutval (og andre utval og nemnder) er det ei klar målsetting å nå ut til alle døypte i ulike aldrar.

Soknerådet har drive eigen barnehage i meir enn 25 år. Denne er no under utviding til fulltidsbarnehage.

Det er 5 bedehus i prestegjeldet. Nokre av desse har stor aktivitet. Det er nært samarbeid mellom kyrkja og dei kristne organisasjonane. Frie Evangeliske Forsamling og Pinsevevnenne driv arbeid i eigne hus.

Fitjar ligg på nordre enden av øya Stord midt mellom Haugesund og Bergen.

E39 går gjennom kommunen. Det er 27 km til Leirvik som er sentrum i Stord kommune. Trekantsambandet, ein undersjøisk tunnel og bru er knytt Fitjar til Bømlo og fastlandet sørfor. Det er 60 km til Haugesund. Frå Sandvikvåg går det ferje til Halhjem som ligg 30 km sør for Bergen sentrum. På Stord er det både sjukehus og flyplass.

Det er eit godt samarbeid med skulane; ein ungdomsskule og tre barneskular.

Det er vidaregåande skule i Fitjar med linje for hotell- og næringsmiddelfag, helse- og sosialfag og formgjevingsfag.

Det er også vidaregåande skule på Stord med linjer for allmenn, økonomiske og administrative fag, formgjeving, idrettsfag, media og kommunikasjon og musikk

På Stord finst også yrkesskule og teknisk fag-skule i tillegg til lærarhøgskule og sjukepleiarhøgskule.

Fellesrådet har dei siste åra hatt kyrkjelydsprest som er delvis løna av kyrkjelyden. Det er 50% organiststilling (delt på to personar) og

kyrkjevevjeri i 50% stilling. Kyrkjekontoret er i rådhuset.

Soknepresten lei ar prestetenesta lokalt. Gudstenester vert delte med 2/3 på sokneprest og 1/3 på kyrkjelydsprest. Andre kyrkjelege tenester vert delte etter tenesteveker. Prestane har faste andaktar på to institusjonar. Soknepresten har prostiet som tenestedistrikt. Tenesta i prostiet skjer etter avtale med prostien. Det vil primært vera i dei områda som ligg nærast: Stord, Bømlo og Sveio.

Prosten lei ar prestetenesta i prostiet og ivaretek arbeidsgjevaren sin styringsrett overfor prestane.

Prosten kallar inn prestane til jamnlege samlingar for fagleg utvikling, åndeleg felleskap, orientering og drøfting. Prosten ønskjer å stimulere til teamutvikling mellom prestane og tverrfagleg samarbeid mellom dei ulike faggruppene i prostiet. Det er og medarbeidar-samlingar og kyrkjedagar i prostiet. Presten går inn i samarbeid om beredskapsvakt med ni andre prestar i ytre Sunnhordland.

Det er knytt buplikt til stillinga. Tenestebustaden for soknepresten ligg nær Fitjar sentrum med stor hage og flott sjøutsikt. Prestegarden frå 1865 har på ca 150 m2 grunnflate.

I første høgda er det to stover, forkontor m/kontor, kjøken, vaskerom, toalett og gang.

I andre høgda er det 5 soverom, bad og eit kott.

Det er kjellar under ein liten del av huset. Det er uthus og garasje. OVF har vedteke ein rehabiliteringsplan for bustaden som skal vera ferdigstilt til tiltreding.

Nynorsk er målføre i skule og administrasjon. Søkjar skal opplysa om han nyttar bae målformer.

Bispedømet har jamnleg tilbud om arbeidsvegleiing.

Bjergvin bispedøme ønskjer fleire kvinnelege prestar i bispedømet.

Stillinga vert løna i stillingskode 0930 sokneprest, i lønsspenn 51-63. Pensjonsinnskot i Statens pensjonskasse. Reiseutgifter vert løna etter gjeldande regulativ. Til løna kjem særlege regulativmessige godtgjerigar.

Nærare opplysningar om stillinga kan ein få ved å venda seg til prost Svein Arne Theodorsen, tlf 53 40 34 35 eller personalleiar

Liv R. Ågotnes ved bispedømekontoret. tlf 55 30 64 84.

Søknader med CV, referansar og kopi av relevante vitnemål og attestar skal sendast til Bjørgvin bispedømekontor, Pb 1960, 5817 Bergen.

Søknadsfrist: 13.jan.06

Annonse:

Samarie,
messeskjorte,
2 pipekrager
i god stand selges.

Tlf 950 27 989

Nyhet fra Luther Forlag

Mark Galli

FRANS AV ASSISI OG HANS VERDEN

Kr 178,-

Frans av Assisi er en av verdens mest populære religiøse skikkelser, men samtidig en av dem som oftest fremstilles feil.

Det hevder Mark Galli, som her forsøker å fjerne vår tids tilsløring for å gi et klart bilde av den virkelige Frans og den verden han levde i. Boken har utsøkte kunstbilder og fotografier i farger.

82-531-4452-0

Dette er den tredje boken i serien Luther Historie. Tidligere utgitt: Luther og hans verden
Troen i den bysantinske verden

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

OASE

Konferanser for prester / ledere i regi av Oase

”Kirkens fremtid - fremtidens kirke”

IMI-kirken, Stavanger 9. - 11. februar 2006.

Hovedtaler: Biskop Graham Cray, Church of England

Biskop Olav Skjevesland, Tormod Engelsviken, Ove Conrad Hanssen.

Thor Bjarne Bore, Harald Hegstad, Halvor Nordhaug, Svein Granerud.

Helge Standal, Carl Erik Sahlberg, Sverige, Anders Michael Hansen. Danmark.

”Refreshing the Old - Releasing the New”

St. Stephens Church, Twickenham, London, 8. - 13. juni 2006

Steven Croft, Graham Cray, Mark Stibbe,

Bruce Collins, Ove Conrad Hanssen, Andrew Watson m.fl.

For mer informasjon og påmelding / bestilling av brosjyrer:

www.oase.no / oase@oase.no

Nyhet fra Luther Forlag

Anfinn Skaasheim

DET STØRSTE ER AT VI FÅR VÆRE FRISKE FORTELLINGER OM SMÅTT OG STORT

Forfatteren er viden kjent for sine gode historier og frodige fortellerevner. I denne ganske annerledes og uhøytidelige "biografien" tar han oss med inn i situasjoner og møter med mennesker som i tillegg til å more oss, kan lære oss både dette og hint.

Vi lærer mer om livets alvor når vi ler!

Kr 178,-

82-531-4483-0

Luther Forlag

Besok oss på: www.lutherforlag.no

30362-3 - 4
DET TEOLOGISKE MENIGHETSFÅK.
BIBLIOTEKET
PB 5144 MAJORSTUEN
0302 OSLO

Menighetsfakultetet

Luthersk kirketidende
MF Ti Lu
2005 Årg. 140 Nr 22

H05001687

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og instituttprest Berit Okkenhaug. «Fra bokfronten» redigeres av kapellan Morten Erik Stensberg. e-post: tangenmenighet@sensewave.com

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, co/Tor Arne Berntsen,
Briggen befalsmesse, Pb 80 Haakonvern. 5886 Bergen
Red. sekr.: Cand.theol. Tor Arne Berntsen
Tlf. 917 32 847
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Bjorg Gjelsvik,
Bok & Media AS Grensen 15 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjorg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 6 annonsemoduler i LK:

1. 1/2 kvartside (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. Kvartside (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. Halvside (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. Halvside (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. 3/4 side (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. Helseide (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms

ISSN 0332-5431